

Artık vakit Kербela -2-

'Bunlar, inandıktan sonra kâfir olan kimselerdir. Bu zalim kavim, Allah'ın rahmetinden uzak olsun'

17.08.2021 yazı bu tarihte yazıldı

İmam Hüseyin (a.s.), kendisini katletmeye gelenleri son bir kez Hakk'a çağırان konuşmasından sonra hiç kimseden ses çıkmıyordu. Sonra onlara (Küfe'lilere) şöyle seslendi;

"Ey Şebes b. Rib'i! Ey Haccar b. Ebcer! Ey Kays b.Eş'as! Ey Yezid b. Hâris! "Meyveler olgunlaştı, etraf yemyeşil kesildi. Gelip, seni

bekleyen hazır bir ordunun başına geçeceksin" diye, bana yazanlar siz değil miydiniz?"

Kays b. Eş'as; "Ne dediğini anlayamıyoruz. Ama amcanın oğlunun egemenliğini kabul et" dedi.

Hüseyin (a.s.); "Hayır, Allah'a and olsun, size, elimi alçaklar gibi vermeyeceğim ve köleler gibi de kaçmayacağım. Ey Allah'ın kulları! Beni taşlamanıza karşı sizin de, benim de Rabbim olan Allah'a sığındım. Hesap gününe inanmayan, bütün büyüklük taslayan zorbalardan benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a sığınıyorum!

... Şeytan, sizi sarıp kuşatmıştır. Böylelikle de size, Yüce Allah'ın zikrini unutturmuştur. Allah, sizi ve dileğinizi helak etsin. Biz, Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönücüleriz" dedikten sonra "Bunlar, inandıktan sonra kâfir olan kimselerdir. Bu zalim kavim, Allah'ın rahmetinden uzak olsun" buyurdu.

Bunun gibi İmam Hüseyin (a.s.) karşısında kanını dökmek için birbiri ile yarışan kalabalığa, yapacakları işin neticelerini defalarca anlattı. Ancak böyle bir imtihanda gerçekleri görebilmek ve anlatılandan ders çıkarabilmek de bir nasip işidir.

Rasulüllah'ın mübarek torunu İmam Hüseyin (a.s.) haklı davasından vazgeçmiyor ama savaşı başlatan taraf da olmak istemiyordu. Her zaman savunma pozisyonunda hareket etti. Hatta işin savaşa dönüşmeden neticelenmesi için de büyük mücadeleler verdi.

Özellikle yapılan son konuşmalara sinirlenen **Ömer b. Sa'd** [Sahabelerden ve Aşere-i Mübeşşere'den **Sa'd bin Ebû Vakkas**'ın oğludur.] daha fazla beklemeyerek yanındakilere, , "**Şahit olun! İlk oku ben atıyorum**" diyerek ilk oku çadırlara doğru fırlattı.

Ondan cesaret alan askerler de çadırlara ok atmaya başladılar. İmam Hüseyin (a.s.) ve ashabı artık cennetin kapılarının kendilerine aralandığını hissediyorlardı.

İmam Hüseyin (a.s.) **Tasua gecesinde** bahsettiğı ölümü şimdi yine tarif ediyordu; "Ey yüce insanlar! ...Allah'a and olsun ki, siz ile cennet ve cehennem arasında ancak ölüm köprüsü vardır. Bu köprü sizleri cennete, onları ise cehenneme götürür."

İmam Hüseyin'in (a.s.) az olan ashabının verdiği mücadele öyle görölmeye değeri ki, "o ashaptan biri, on kişi, yirmi kişi öldürmeden öldürölmüyordu."

Savaşın iyice kızıştığı bir anda ok taarruzunun altında cesaretinden, ümidinden ve Cenab-ı Hakka olan güveninden zerre yitirmeyen İmam Hüseyin (a.s.) ashabına şöyle seslendi:

"Yahudiler, Allah'a evlat isnat ettiklerinde Allah'ın gazabı, onların hakkında şiddetli oldu. Hristiyanlar da, Allah'ı için üçüncüsü kıldıklarında, Allah'ın gazabı, onların hakkında da şiddetli oldu.

Mecusiler (ateşe tapanlar) de Allah'ı bırakıp güneşe, aya taptıklarında yine Allah'ın gazabı, onların hakkında şiddetli oldu. Başka bir kavim de kendi peygamberlerinin torununu öldürmeye karar alıp, ittifak ettiklerinde Allah'ın gazabı, onların hakkında da şiddetli oldu.

Allah'a and olsun, bilin ki ben, kendi kanımla boyanıp Allah'la mülakat edinceye kadar, onların isteklerinin hiçbirine müspet cevap vermeyeceğim."

Ve son olarak şunları buyurdu: "Acaba feryadımıza yetişip bize yardımda bulunacak bir kimse yok mudur? Acaba Resulullah (s.a.v.)'in haremini (Ehl-i Beyt'ini) savunacak bir kişi yok mudur?"

Bu konuşma ashap üzerinde büyük bir tesir yaptı. Kanlarını feda etmekten kaçınmayan bu erler, İmam'ın mübarek bedenine karşı kendilerini daha da iştihakla siper etmeye başladılar.

Düşman saflarından ciddi kayıplar da verdiriyorlardı. Öyle ki, Ömer b. Sa'd'ın adamları, "tek tek savaşırsak onlar, bizi alt edecekler, onlara hep beraber saldırmalıyız," şeklinde karar aldılar.

Saldırıları o kadar yoğunlaşmıştı ki, savaş alanına çıkan her ashap, kısa bir süre sonra diğer kardeşlerinin gözleri önünde gülümseyerek şahadet şerbetini içiyordu. Başta kendisi olmak üzere kimsede üzüntü veya korku eseri kalmamıştı. Herkes en mutlu sona kanını, canını feda ederek kavuştuğunun farkındaydı.

"Selam olsun sana ey Resulüllah'ın (s.a.v.) torunu" diyerek, son kez selam veriyor, savaş meydanına girmek için izin istiyorlardı. İmam Hüseyin (a.s.), "Sana da selam olsun, biz de senin arkandan geliyoruz"

şeklinde izin veriyordu.

Ve her izin verdiğinin ardından şu ayeti okuyordu: "Onlardan bazıları Allah ile yaptıkları ahide (Allah'ın yolunda şehit olmaya) sadakat gösterdiler, onlardan bazıları da beklemektedirler ve onlar ahitlerini hiçbir şeyle değıştirmediler."

Hürr,[Hz Hüseyin tarafına geçen emevi komutanı] Habib [Hz Hüseyini kerbelaya davet eden kişi] şehit edildikten sonra Züheyr [Emevi tarafındakilerden biri, ama Hüseyin tarafına geçmiş, Hz Hüseyini seven birisi] ile birlikte düşmana saldırdı. Hürr'ün atını yaraladılar ve atından düştü. Kırktan fazla düşman askerini öldürdükten sonra düşmanın yoğun saldırısı karşısında dayanamayarak yere yığıldı.

İmam Hüseyin'in (a.s.) askerleri, onu can vermek üzere iken kendi çadırları yanına aldılar. İmam (a.s.) can vermekte olan Hürr'ün bedeninin yanına gelip, kana boyanmış bedenini görünce defalarca söylediğı sözü bir defa daha tekrarladı: "Bunlar peygamberler ve

peygamberlerin evlatlarını öldüren katiller gibidirler."

Daha sonra **Hürr'ün** başı ucunda oturarak, onun baş ve yüzündeki kan ve toprakları temizleyerek şöyle buyurdu: "Annenin adını koyduğu gibi gerçekten de hürsün sen. Hem bu dünyada, hem de ahirette." Müminler, İmam Hüseyin için tek tek can vererek şahadet kervanına katılıyorlardı. Bu şahadet kervanında birde **bayan Mümine** vardı.

Abdullah b. Umeyr, [**Hz Hüseyin'i seven Kufeli**] eşi ve annesi ile beraber İmam Hüseyin'e (a.s.) yardım etmek maksadı ile Küfe'den gelmişlerdi. Abdullah, İmam Hüseyin'i (a.s.) korumak uğruna kahramanca savaşmış, süvarilerden bazılarını öldürdükten sonra sağ kolu ve ayağı kesilerek esir düşmüştü. Düşmanlar bedenini parça parça ederek kendisini şehit ettiler.

Çadırların içerisinde bulunan eşi, kılıçların omuzlar üstünde baş bırakmadığı can pazarına koşarak kocasının cansız bedeninin yanına oturdu. Kocasının başındaki ve yüzündeki kanları temizleyip şöyle dedi: "**Cennet sana mübarek olsun. Cenneti sana bağışlayan Allah'tan, beni de, seninle orada beraber kılmasını istiyorum.**"

Bu sırada Şimr, [Emevi komutanlarından] Rüstem isimdeki kölesine, Abdullah'ın eşine saldırmasını emretti. Rüstem sopayla onun başını kırarak öldürdü. Böylece o kadının cansız bedeni, kocasının yanına düştü...

Öteki taraftan da Zübeyr bin Hassan [Hz Hasan'ın oğlu], Kerbela sultanından izin istedi... Atının hafif rüzgar cıveleri ile yıldırım gibi atılarak düşman saflarını ağaçların yaprakları gibi titretti. Allah'a hamd ü senâdan ve zaferi için dua ettikten sonra ismini ve kimliğini

bildirip, "Ey fitne ve fücür salan, ey alçak, ey gaddar fırka!" diye bağırdı... Sonra "Karşıma pehlivan isterim" dedi.

Irak ve Şam ehli, o namlı kişiden öyle bir korkuya kapılmıştı ki, şecaat meydanında atını dolandırmaya ve onun karşısına çıkmaya güçleri yetmedi.

Ömer b. Sa'd bu hâli görünce askerine siyaset gözü ile dedi ki: "Ey namertler! Bu ne ürkeklik ki sizi kaplıyor. Bu ne korku ki, sizden geliyor!"

Nasr adında biri ortaya çıktı. Zübeyr'in karşısında durdu. Kendi, kendisine öğünerek, ipe sapa gelmez sözler söyleyerek naralar savurdu. O da Zübeyr'e öğütte bulunarak dedi ki: "Ey yegâne gözü pek insan! Ey mert dövüşçü! Niçin inadı bırakmıyorsun? Yüceliğe erişip, akranın ve emsalin arasında ünlü olmuyorsun?"

Zübeyr şu cevabı verdi: "Ey bahtsız insan! Ben velilik bahçesinden dilek rüzgarını ele geçirmişimdir. Bana, Yezid'in dikenliğinde yetişen nedamet fidanı gerekmez. Çünkü ben bilirim ki, onun yaprakları dalalet gölgesi yayar, yemişi isyan lezzetindedir."

Zübeyr bir vuruşta onu da öldürdü. Askerin öncüsü olan yayaların saflarına daldı. Onları dağıttı, sonra yine ortaya geldi, "Savaşçı istiyorum" dedi. Sa'd oğlu, askerin saflarında güven duyduğu Hacerü'l-Ahcar'a seslendi: "Ey Şam ordusunun başbuğu! Senden başkası bu pehlivana karşı duramaz."

Hacerü'l-Ahcar, Zübeyr'in karşısına çıktı, tatlı bir sesle: "Ey Arap seçkini, ey yüce soylu baş süvari! Ben buraya muharebe için

gelmedim. Nasihat için geldim. Ne yazık ki, senin gibi namlı bir kişi izzet ve güç sahibi iken âciz bir hâle düşmüş olsun! Ali oğlu Hüseyin bu anda mağluptur. Dünya saadeti Yezid'e erişmiştir. Yüksek himmet şunu icap ettirir ki, zilletin alçak yerinden kalk. Yüceliğin tepesine çık. İhaneti bırak, yüksek mertebeyi dile."

Zübeyr ona cevap verdi: "Ey izzete düşkün adam! Ebedî dünyada Âl-i Mustafa'nın yanında bulunmak gerekir. Onlardan başkasına hizmet günah ve yanlış bir harekettir."

Bu sözler üzerine Hasan oğlu Zübeyr hücumla geçti ve Hacerü'l Ahcar'a doğru yürüdü. O da geri geri kaçtı. Zübeyr arkasından yürüdü. Pusuya geldiler. Üç yüz Haricî namert pusudan çıktı. Şehsüvarı ortaya aldılar. Ok yağmuruna tuttular.

Zübeyr yaralı hâli ile elli savaşçı ile boğuştu. Onları öldürdü. En sonunda yaralarından akan kanlardan dolayı gücü kesildi. Hz. İmam

Hüseyin (a.s.) onun bu hâlini gördü. Zübeyr'in vücudunda doksan tane yara vardı...

Hiz. Hüseyin atından indi. Onun saadetli başını dizinin üzerine koydu. Zübeyr onun can bahşeden kokusundan yeni bir hayat buldu.

Hiz. İmam Hüseyin (a.s.), "Ey şehitlik bahçesinin üstünde uçan kuş! Gönlünün sırrını aç, benimle konuş" dedi.

Zübeyr, "Ey Hüseyin (a.s.), benim için bir bardak şerbet hazırlanmıştır. Sabret, onu içtikten sonra konuşayım!" dedi.

Hiz. Hüseyin (a.s.) ashab ve yakınlarına, "Bu şerbet cennet şerbetidir ki, Zübeyr'e sunulmuştur!" dedi.

Ebu Semame, Hiz. Ali (a.s.) ile beraber bütün savaşlarda yer almış cesaretli bir mümindir. Babası da, Hiz. Ali'nin (a.s.) şahadetinden sonra Hiz. Hasan'ın (a.s.) yanında yer almıştı.

Ebu Semame, [Hz Hüseyin'in arkadaşı] İmam Hüseyin (a.s.) ile birlikte ok yağmuru altında öğle namazını kıldı. Çünkü Küfe ordusu, namaz için savaşa ara verilmesine izi vermemişlerdi.

Namazdan hemen sonra herkesten önce İmam'ın (a.s.) yanına gelip; "Ya Eba Abdullah! Canım sana feda olsun, ben şehit olan ashabına kavuşmaya karar verdim ve kendimi bir kenara çekip, ailen arasında yalnız kalıp öldürülmeni görmek istemiyorum" dedi.

İmam (a.s.); "**Düşmana doğru ilerle, biz de yakında sana kavuşacağız**" cevabını verdi.

Ebu Semame, düşman ordusuna saldırdı, onlarla savaştı, sonunda amcasının oğlu Kays bin Abdullah-i Saidî'nin eliyle şehadete erdi.

Bu sefer meydana Hz. Berir [**Hz Peygamberimizin eşi- evlenmeden önceki ismi**] vardı. Öyle savaşıyordu ki, düşman askerleri onun

karşısında aczi kaldı ve içlerinde namlı olan Yezid b. Muakkıl'e kahramanlıklar atfederek, Hz. Berir'in karşısına çıkmaya ikna ettiler.

Aralarında geçen konuşmadan sonra Berir, ona şu teklifi yaptı; "Ey zalim! Gel seninle birlikte beddua edelim, yolunu şaşırmış kimselere belalar insin, diyelim." O melun bunu kabul etti. İki taraf da duaya başladı. "İlahi, hakkı üstün, batılı alt et" dediler.

Duaları bitince Yezid bin Muakkıl, Berir'e bir kılıç savurdu. Fakat isteğine ulaşamadı. Berir yıldırım saçan kılıcını, hak ile batılın mihenk taşı yaparak o namerde indirdi ve onu öldürdü. En sonunda Bahteri adında bir bahtsızın kılıç darbesi ile şahadet mertebesine ulaştı. Arkasından **Habib bin Mezahir** [Hz Hüseyin'in kufeli arkadaşı] şahadete koştu.

Kerbela meydanı yiğitlerin şahadetine sahne oluyordu. Küfe'liler, İmam'ın (a.s) ve Ashabının namaz kılmalarına bile müsaade etmiyorlardı. Buna karşın İmam (a.s.) bir grup ashabi ile atılan okların altında namaza durdu. Bu esnada, Said bin Abdullah ve Amr b. Kurza-i Ka'bi kendilerini, İmam (a.s.)'a siper ederek saf oldular. Ancak her ikisi de namaz biter bitmez yere yığıldılar.

Amr b. Kurza, ölmek üzere iken İmam (a.s.)'a şunu sordu: "Ey Resulullah'ın (s.a.v.) torunu! Ben de vazifemi tamamen yaptım mı acaba?"

İmam (a.s.) ona şöyle cevap verdi: "Evet, sen de cennette benim önümde olacaksın." Dedi ve ekledi; "Ey Amr! Benim selamımı, Resulullah'a (s.a.v.) ilet ve benim de, senin hemen ardından kendisine kavuşacağımı söyle."

İmam (a.s.), ashabından bu iki kişinin şahadetinin ardından diğerlerine dönerek şöyle buyurdu: "Ey kerim insanlar! İşte cennetin kapıları (yüzünüze) açılmıştır. Nehirleri cari olup meyveleri yetişmiştir. Resulullah (s.a.v.) ve Allah yolunun şehitleri, sizi bekliyorlar ve sizin

gelişinizi birbirlerine müjdeliyorlar. Öyleyse, Allah'ın ve Resulü'nün (s.a.v.) dinini himaye edin. Resulullah'ın (s.a.v.) haremini (Ehl-i Beyt'ini) müdafaa edin."

Müminler tek tek bu kutlu müjdeye koşuyordu ki, onlardan biri de Veheb Kelbi [hz Hüseyin taraftarlarından] idi. Veheb o günlerde evlenmişti. Hanımına da gayet tutkundu. İşte bu şartlarda annesi ona dedi ki;

"Ey Oğul! Bugün kerem hazinesinin hazinedarı (Hz. Hüseyin), Kerbela çölünde şehitlik feyzinin sofrasının açmış, herkese seslenmiştir. Çalışıp, o sofradan nasip almak gerektir. Çoktan beri beklemekte olduğumuz saadetin doğuş zamanı gelmiştir... Yapılacak iyi iş Kerbela şahına bugün can verip, benim rızamı ve Allah'ın rızasını, onun rızasında meydana getirmektir. Bir zaman zahmet çekip ebedi saadet

derecesine eriř."

Genç delikanlı Veheb Kelbî, annesinin öğüdünü kabul etti. Eřiyle vedalaşıp meydana atıldı. O lanetlilerden pek çoğunu öldürdü ve anasının yanına geldi; "Ey hayatımın meyvesinin fidanı! Benden razı oldun mu?" dedi.

O namuskâr ana, "Ey ciğerimin köşesi, razı oldum ama nimeti tamamlamak şehitlik derecesi ile olur" dedi.

Veheb bu sözleri kabul etti. Tekrar meydana döndü. Kahramanlığı ile ün salan Muhkem İbn-i Tufeyl'i öldürdü. En sonunda düşman askerlerinin hücumu ile şehit düştü.

(Devam edecek... Geniş bilgi ve hikmetler için bknz. Prof. Dr. [Haydar Baş](#), İmam Hüseyin eseri) H: Akın Aydın